

Bodil Andersen
Bo og Betinna - og én til
© 1988 Forfatteren og Lohses Forlag
Korskærvej 25, 7000 Fredericia
Omslag og
illustrationer: Lisbeth Nielsen
Sats: Times 11/13
Grafisk tilrettelægning: Lohses Forlag
Tryk: Jysk Media Center, Skærup
ISBN 87-564-0717-3

Copyright:
Denne bog må ikke gøres til genstand for gengivelse,
herunder i radio/tv, uden udgiverens skriftlige tilladelse, jf.
gældende dansk lov om ophavsret.
Kopiering fra denne bog i undervisningsøjemed er kun tilladt
i overensstemmelse med overenskomst mellem
undervisningsministeriet og Copy-Dan.

Kapitel 1

Bo kniber øjnene stramt i og laver en mørk hule under dynen. Alligevel føler han sig vågen i hele kroppen.

Hvem har vækket ham allerede nu? En lørdag morgen!

Er det lillesøster Betinna? Mor eller far? Støvsugeren eller vaskemaskinen?

Nu ved han det. Lyden er der igen. En høj, skinger lyd fra nabohaven trænger ned gennem dynen.

Det er gamle Maries hane, der galder, som om den vil vække hele byen: »Ky-ke-li-kyyy - stå-nu-op-i-vor-byyy!«

Og et par høns svarer: »Godt-godt-godt - det-kan-vi-godt.«

Dynen får et spark. Når først Maries kok galder, er det umuligt at falde i søvn igen.

Fra vinduet kan han se hønsehuset. Det skrå bliktag sender et skarpt lys op i hans øjne. Solen har forvandlet taget til et glitrende sølvtag.

Men da han står og kniber øjnene sammen, må han pludselig skygge med hånden og spærre øjnene vidt op.

Er der ikke noget nede ved hækken? Under hækken ved siden af hønsehuset! Noget brunt og langt!

Det giver et sæt i Bo. Det brune forsvinder gennem hækken. Hurtigt som i et glimt er det væk. Han stirrer på stedet under hækken. Så han forkært?

I det samme kommer der lyde fra hønsehuset, han aldrig før har hørt. Høje, skingrende lyde. Og

det skrasler, som om alle høns vil ud gennem bliktaget.

Nu er der noget igen. Denne gang tæt ved hønsehuset. Noget brunt der springer.

Bo holder vejret. Så griber han sit tøj og får det på i en fart.

Døren smækker mod sengen, mens han løber hen ad gangen til trappen. Der vender han og buldrer ind på fars og mors soveværelse.

»En ræv!« råber han. »I Maries hønsehus! Far! Der er en ræv!«

Bo når lige at se far åbne øjnene og rynke panden, så løber han igen ud på gangen.

Nu vil han ned og ud i haven.

Tænk, en ræv! Ligesom den udstoppede ovre på skolen. Bare rigtig levende.

Hækken er tæt af visne, gulgrønne blade. Hvis han vil se noget, må han gennem det samme hul som ræven.

Grenene river i håret, da han maver sig igennem.

Der er intet at se, men hønsene larmer uafbrudt.

Måske er den derinde endnu. Han behøver kun gå fem, seks skridt, åbne døren og se efter.

Alligevel bliver han stående. Benene vil ikke flytte sig.

Mon en ræv angriber? Eller flygter den?

»Menneskesky« står der vist et sted i en bog.

Men hvis man møder den i et hønsehus, hvad så?

I det samme kommer gamle Marie småløbende ned ad havegangen.

»Å, er det dig Bo, hvad ...?«

»Pas på!« advarer Bo og peger mod hønsehuset, »der er en ræv. Jeg har selv set den.«

Et øjeblik står de og kigger på hønsehuset. Så går Marie hurtigt hen og åbner døren med et ryk.

Hønsene larmer højere end før. Et par stykker basker ud af døråbningen, så Bo må dukke sig.

Men inde i hønsehuset er der kun støv og fjer, der hvirvler i mørket omkring de forskrækkede høns.

»Lemmen! Marie. Lemmen står åben!«

En klar stribe af lys strømmer ind ad lemmen, hvor hønsene plejer at gå ud og ind.

»Å, nej!« lyder det ærgerligt fra Marie. »Jeg glemte at lukke i aftes. Og hvor er den hvide høne?«

De leder længe efter hønen. Bag buskene, mellem jordbærrækkerne og under rabarberbladene.

Først da fars stemme lyder bag hækken, holder de op med at lede.

»Hvad er der galt?« spørger han.

»Ræven har taget den hvide høne!« forklarer Bo.

»En ræv? Her i byen!« Far løfter øjenbrynene og ser på Marie.

»Tja, hønen er væk. Måske er der ræve i Bøgebakkeskoven igen. Hvem ved?«

»Ikke så tæt ved byen,« mener far.

»Jeg så den jo selv!« Bo sætter den ene hånd i siden og peger med den anden, »den krøb gennem hækken der!«

»Hm,« nikker far, »og i går så du og Betinna en elefant med grønne pletter.«

»Hold op! Jeg så ræven rigtig levende! Og ...« Bo vil sige noget mere, men får øje på Betinna uden for Maries havelåge. Noget hvidt stikker frem af Betinnas ene hånd, og hun vinker med det.

»Se, hvad jeg har fundet på fortovet!« råber hun.

»Fjer fra den hvide høne!« skriger Bo. »Se selv!«

Marie kigger på fjerene og nikker alvorligt: »Jeg tror, Bo har ret.«

»Mågefjer,« mumler far over hækken.

»Vel er det ej!« råber Bo. »Kan du ikke engang se ...?«

Men far ler bare og går op mod huset.

Marie ler også, men på en anden måde. »Vist er det hønsefjer,« siger hun og blinker til Bo.

